

Sygn. akt IV U 412/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Rams
Protokolant:	st. sekr. sądowy Krystyna Olekszyk - Stobierska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 18 października 2019 r. znak (...) - (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej H. B. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 12 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r.;

II. Zasadza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. na rzecz odwołującej H. B. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV U 412/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 czerwca 2020 r.

Decyzją z 4 września 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił odwołującej H. B. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r.

W uzasadnieniu ww. decyzji wskazano, że odwołująca z powodu choroby była niezdolna do pracy w okresie od 4.02.2019 r. do 4.08.2019 r., z dniem 4.08.2019 r. wykorzystała 182 - dniowy okres zasiłkowy i za okres wskazany w decyzji nie nabyła prawa do zasiłku chorobowego. Okresy niezdolności do pracy pozostają w związku przyczynowo – skutkowym i zostały zliczone do jednego okresu zasiłkowego. Ponadto organ wskazał, że odwołująca po dniu 4.08.2019 r. nie odzyskała zdolności do pracy.

W odwołaniu (k.3-5) od ww. decyzji oraz w toku postępowania odwołująca wniosła o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. Wskazała, iż nie wyczerpała okresu zasiłkowego, niezdolność do pracy od 12.08.2019 r. była spowodowana inną chorobą. Podniosła, że po dniu 4.08.2019 r. wróciła do pracy i była zdolna do jej świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie (k.20-21) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z przepisami ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca H. B. zatrudniona jest w firmie swojego syna D. B. - (...) od maja 2017 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze handlowca za wynagrodzeniem 7900 zł brutto miesięcznie i z tego tytułu podlega ubezpieczeniu chorobowemu. Przedmiotem działalności firmy (...) jest sprzedaż odzieży używanej (bezsporne).

Do obowiązków odwołującej należy przygotowywanie odzieży do sprzedaży, czyszczenie, odplamianie, prasowanie, przewożenie odzieży samochodem między różnymi lokalami.

Dowód: zeznania odwołującej k.76-77

W okresie zatrudnienia w firmie syna odwołująca przez długie okresy była niezdolna do pracy, w tym czasie D. B. nie zatrudnił innego pracownika w miejsce odwołującej, sam wykonywał czynności.

Dowód: zeznania odwołującej k.76-77, zeznania D. B. k.77, akta rentowe – k.3

Kolejny okres niezdolności do pracy wystąpił od 4.02.2019 r. do 4.08.2019 r. Powodem niezdolności były schorzenia depresyjne, które występują u odwołującej od 2011 r.

Odwołująca z dniem 4.08.2019 r. wykorzystała 182 dni okresu zasiłkowego (bezsporne).

Odwołująca z dniem 5 sierpnia 2019 r. wróciła do pracy, przeszła badania kontrolne, które potwierdziły jej zdolność do pracy. W dniach 5, 6 i 7 sierpnia 2019 r. korzystała z urlopu wypoczynkowego, w dniach 8 i 9 sierpnia 2019 r. świadczyła pracę, zajmowała się m. in. segregacją odzieży. W dniu 5 sierpnia 2019 r. i w następnych dniach nie występowały schorzenia psychiatryczne w takim natężeniu, by powodowały niezdolność do pracy.

Dowód: zeznania odwołującej k.76-77, zeznania D. B. k.77, dokumenty k.9-12, opinia biegłego k.84-86

Ponowna niezdolność odwołującej do pracy wystąpiła w dniu 12 sierpnia 2019 r. U odwołującej pojawiła się gorączka i silny kaszel, udała się do lekarza, który stwierdził zapalenie płuc.

Powodem niezdolności odwołującej do pracy w okresie od 12 sierpnia do 6 września 2019 r. nie były schorzenia natury psychiatrycznej, nie miały one również związku ze schorzeniami somatycznymi .

Dowód: opinia biegłego k.84-86, zeznania odwołującej k.76-77, akta rentowe

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, zeznań odwołującej, świadka oraz w oparciu o opinie biegłego.

Dokumenty znajdujące się w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sądowych nie były kwestionowane przez strony pod względem ich autentyczności, nie kwestionowano także treści tych dokumentów. Dokumenty te pozwoliły na weryfikację twierdzeń stron odnośnie istotnych dla sprawy okoliczności.

Odnośnie zeznań odwołującej sąd nie znalazł żadnych okoliczności mogących podważyć ich prawdziwość i dlatego ocenił je jako w pełni wiarygodne. Odwołująca rzeczowo odniosła się do przyczyn niezdolności, przedstawiła okoliczności związane ze świadczeniem pracy, brak podstaw do kwestionowania wypowiedzi odwołującej w tym

zakresie. Kwestia oceny medycznej schorzeń związana jest z wiadomościami specjalnymi i objęta jest problematyką opinii biegłego.

Brak również podstaw do kwestionowania zeznań świadka D. B., co prawda jako syn jest on osobą bliską dla odwołującej okoliczność ta nie rzutowała na treść wypowiedzi świadka. Jego zeznania korespondują z zeznaniami odwołującej i z zebraną w sprawie dokumentacją.

Odnosnie spornej kwestii przyczyn niezdolności do pracy sąd oparł się na opinii biegłej z zakresu psychiatrii, zasadniczej i uzupełniającej. Biegła dysponowała wiedzą medyczną i doświadczeniem niezbędnym do sporządzenia opinii, w dostateczny sposób uzasadniła wnioski opinii, opinie opracowała w oparciu o całość dokumentacji lekarskiej i badanie odwołującej, zatem odpowiadają one wymaganiom przewidzianym w art. 285 § 1 kpc.

Organ rentowy w zarzutach (k.95) wskazał, że nie podziela stanowiska biegłej. Zdaniem organu rentowego z opinii wynika, że u odwołującej od 5.08.2019 r. istnieją objawy czynnej depresji endogennej. Podawane przez odwołującą objawy w czasie wywiadu składają się na pełnoobjawowy zespół depresyjny.

Biegła w opinii uzupełniającej (k.97) stanowisko z opinii zasadniczej podtrzymała. Wskazała, że zaburzenia depresyjne nawracające są schorzeniem psychiatrycznym polegającym na pojawiających się nawracająco i trwających przez różny czas faz depresji. Występują okresy remisji, które pozwalają na powrót do prawidłowego funkcjonowania. Tak też było po dniu 4.08.2019 r., kiedy stan zdrowia pozwalał odwołującej na powrót do pracy. Potwierdza to również dokumentacja lekarska, w szczególności pochodząca od lekarza prowadzącego. Nie można stosować automatyzmu i zawsze przyjmować, że jeśli odwołująca cierpi na zaburzenia depresyjne, to te zaburzenia nie pozwolą nigdy na powrót do codzienności. Wypada przypomnieć, iż o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania choroby, ale jej nasilenie, które w konkretnym przypadku będzie powodować stan uniemożliwiający wykonywanie obowiązków pracowniczych. Skoro występują okresy remisji, a organ tego nie zakwestionował, to można przyjąć że taki stan wystąpił z dniem 5 sierpnia 2019 r. Stan ten jest zmienny i to że odwołująca otrzymała zwolnienie lekarskie na dłuższy okres (k.101) nie oznacza, że w czasie tego okresu (np. w czasie badania przez biegłą) jej samopoczucie było lepsze. Nie podważa to w niczym tezy postawionej przez biegłą.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie jest bezsporne, że w przypadku odwołującej wystąpiły kolejne okresy niezdolności do pracy, nie ma również sporu co do ich przyczyn rozumianych jako nr statystyczne chorób.

Spór dotyczył tego, czy 1) odwołująca po 4 sierpnia 2019 r. odzyskała zdolność do pracy oraz czy 2) kolejne występujące po sobie okresy niezdolności do pracy spowodowane były tą samą chorobą, co uzasadniałoby wliczenie ich do jednego okresu zasiłkowego wyczerpanego z dniem 4.08.2019 r., jak przyjął to organ rentowy.

Jeśli chodzi o kwestię odzyskania zdolności do pracy z dniem 5.08.2019 r., to w ocenie sądu nie ma podstaw do przyjmowania, by odwołująca tej zdolności miała nie odzyskać. Wróciła do pracy, którą świadczyła, czuła się na tyle dobrze, by pracować, potwierdza to dokumentacja od lekarza prowadzącego (k.11-12) i lekarza który przeprowadził badania kontrolne (k.10). Ostatecznie potwierdziła to również biegła w swojej opinii. Charakter schorzeń psychiatrycznych, na które cierpi odwołująca, nie powoduje permanentnej niezdolności do pracy. Organ rentowy nie wykazał, by odwołująca na tego typu schorzenie cierpiała, a skoro tak, nie ma podstaw do wykluczania stanowiska odwołującej, że tą zdolność z dniem 5.08.2019 r. odzyskała.

Stosownie do treści art. 9 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (dalej jako ustawa zasiłkowa) do okresu zasiłkowego określonego w art. 8 ustawy wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Do okresu zasiłkowego wlicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem

ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Jeśli wystąpiła przerwa w niezdolności do pracy i po tej przerwie ponowna niezdolność spowodowana jest innym schorzeniem, to zawsze mamy do czynienia z nowym okresem zasiłkowym.

Kluczowa kwestia dotyczy interpretacji pojęcia tej samej choroby. Rozróżnianie „nowej” i „tej samej” choroby jako kryterium liczenia okresu zasiłkowego jest instrumentem ustalania cechy czasowości (przemijalności) przeszkody w świadczeniu pracy. (...) niezdolność do pracy nie musi oznaczać nowej choroby. Z nową niezdolnością do pracy może, ale nie musi, rozpocząć się bieg nowego okresu zasiłkowego. Zależy to od tego, czy przyczyną niezdolności jest inna, czy ta sama choroba. Inna choroba zawsze rozpoczyna nowy okres zasiłkowy. Natomiast inna choroba, która wystąpi w trakcie niezdolności do pracy (bez przerwy), nie powoduje rozpoczęcia biegu nowego okresu zasiłkowego. Powiązanie przez ustawę zasiłkową okresu zasiłkowego z nieprzerwaną niezdolnością do pracy, a nie tylko z tą samą chorobą, ma zapobiegać sytuacjom, w których pracodawca nie będzie mógł zwolnić pracownika, który był długo chory. Jak wskazał SN w wyroku z 6.11.2008 r. (II UK 86/09) pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy zasiłkowej nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Z kolei w wyroku z 5.05.2016 r. (II BU 4/15) SN wskazał, że tożsamość jednostki chorobowej, prowadząca do zliczania okresu zasiłkowego, jakkolwiek oceniana jest z medycznego punktu widzenia, to jednak powinna być rozumiana zważywszy na funkcję ustawy zasiłkowej, polegającą między innymi na określeniu rozsądnego czasu, w którym ubezpieczonemu przysługuje zasiłek chorobowy. Z tego powodu ocena przesłanki z art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie zależy od czynnika zewnętrznego wywołującego schorzenie, abstrahuje również od stricte medycznego podziału statystycznego chorób. R. legis wprowadzenia do przepisu pojęcia „ta sama choroba” nakazuje objąć tym terminem wszystkie schorzenia dotyczące tego samego organu lub układu wchodzącego w skład organizmu człowieka. Podobnie w wyroku z 19.05.2015 r. (I UK 408/14) SN kładzie nacisk na schorzenia dotyczące tego samego narządu lub układu.

Organ rentowy wskazał, że do jednego okresu zasiłkowego zostały zliczone okres niezdolności do pracy występujący od 4 lutego 2019 r. do 4 sierpnia 2019 r. oraz okres od 12 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r.

Z dokonanych ustaleń wynika, że niezdolność do pracy występująca od 12 sierpnia 2019 r. spowodowana była inną chorobą, niż okres niezdolności do pracy podlegający zliczeniu do okresu zasiłkowego, który odwołująca wyczerpała z dniem 4 sierpnia 2019 r. Powyższe oznacza, że ww. okresy niezdolności do pracy występujące od 12.08.2019 r. nie mogły być wliczone - jeśli chodzi o okres zasiłkowy - do okresu niezdolności występującego do dnia 4.08.2019 r. Jak wskazano powyżej nie można automatycznie przyjmować, że w przypadku niezdolności odwołującej do pracy jej powodem zawsze będą zaburzenia depresyjne, które mają charakter przewlekły. To nasilenie schorzeń powoduje niezdolność do pracy, a nie sam fakt występowania schorzenia. Ból np. kręgosłupa może danej osobie towarzyszyć każdego dnia, każdego dnia występować, ale z różnym natężeniem. Raz może powodować niemożność wykonywania obowiązków pracowniczych z uwagi na jego natężenie, innym razem pomimo występowania nie będzie stanowił przeszkody do pracy. Skoro u odwołującej zaburzenia występują z różnym natężeniem, a ponadto występują stany remisji, to nie można przyjmować, że odwołująca w przypadku występowania innych schorzeń, np. pulmonologicznych, również schorzenia psychiatryczne będą stanowić przyczynę niezdolności do pracy. Nie ma również żadnego związku między schorzeniami somatycznymi, które występowały u odwołującej od 12.08.2019 r., a schorzeniami psychiatrycznymi, co wskazała biegła w opinii.

Mając powyższe na uwadze sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 12 sierpnia 2019 r. do 6 września 2019 r.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 kpc) sąd zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego.